

нѣкой. Никой не го виждалъ. Катерицата била отишла нѣкждѣ. Свраката нѣйдѣ на страна се карала съ другаркитѣ си, а мишките спѣли въ дупкитѣ си.

Гарванътъ изровилъ въ земята една дупка, достатъчно дълбока и широка. Слѣдъ това прѣхвъркналъ на джба и донесълъ нѣколко хубаво узрѣли желжди. Така отлиталъ и носѣлъ желжди додѣто дупката се напълнила. Послѣ покрилъ своето скривалище съ прѣстъ, мжхъ и трѣва тѣй изкусно, че никой не би могълъ да забѣлѣжи, че тукъ има нѣщо скрито.

По сѣщия начинъ напълнилъ още нѣколко скривалища. И билъ спокоенъ, че има храна за лошитѣ зимни дни. Какъ щѣлъ да дразни тогава своитѣ лакомии другари!

Дошла зима. Гарванътъ изпразнювалъ едно по едно своитѣ скривалища. Забравилъ само едно. Дупката била тѣй закрыта, че самъ не могълъ да я намѣри. И ето отъ единъ отъ тѣзи заровени желжди е порасѣлъ този джбъ, подъ сѣнката на който сегане почиваме,

ГРОБЪ ТРѢВЯСАЛЪ...

Гробъ трѣвясалъ, кръсть разбитъ; —
Кой ли клетникъ е заритъ?

Далъ е пѣтникъ изоставенъ
Или пѣкъ войникъ забравенъ?

Далъ е бѣденъ иль богатъ?
Далъ баща е или братъ?

Далъ дома му нѣкой знае?
Далъ тжгува и ридае?...

Гробъ трѣвясалъ, кръсть разбитъ; —
Кой ли клетникъ е заритъ!

* * *